

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 444

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 septembrie 2000

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 93 din 11 mai 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă	1-4	Decizia nr. 109 din 13 iunie 2000 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 166/1998	9-11
Decizia nr. 94 din 11 mai 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) teza finală și ale art. 35 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996	4-6	ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
Decizia nr. 108 din 13 iunie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale refolosibile, utilizarea și circulația ambalajelor.....	7-9	97. — Ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea operațiunilor de decontare între casele de asigurări de sănătate și spitale, ca urmare a prestării serviciilor medicale....	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 93

din 11 mai 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Mihai Ionescu în Dosarul nr. 675/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind celelalte părți: Prefectura Județului Hunedoara, Marius C. Mutulescu și George Cerce, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 329

alineatul ultim, teza finală din Codul de procedură civilă, deoarece contravin prevederilor art. 58 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora unica autoritate legiuitoare a țării este Parlamentul, precum și prevederilor art. 123 din Legea fundamentală, în conformitate cu care justiția se înfăptuiește numai în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Se consideră că recursul în interesul legii este o formă fără fond, întrucât nu se justifică un interes al legii, numai persoanele având interese. De asemenea, se mai susține că, prin extinderea competenței Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție de a soluționa recursul în interesul legii, se aduce atingere art. 58 alin. (1) din Constituție, deoarece interpretări ale legii, obligatorii pentru instanțele judecătorești, poate da numai Parlamentul, iar nu și Curtea Supremă de Justiție, care, în reglementarea constituțională cuprinsă în art. 125 alin. (1), este tot o instanță judecătorească. Mai arată că deciziile acestei instanțe supreme nu au fost recunoscute ca izvor de drept nici anterior Revoluției din decembrie 1989, când Plenul Tribunalului Suprem pronunța decizii de îndrumare. În Constituția din 1923 interpretările Curții Supreme nu erau obligatorii decât dacă erau aprobate de puterea legislativă. Autorul excepției mai consideră că prin textul de lege criticat se încalcă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul oricărei persoane la un proces echitabil. De asemenea, se apreciază că prin prevederile art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă se introduc proceduri nelegale și neconstituționale, creându-se discriminări între cetățeni. În final, se invocă în susținerea excepției, considerentele Deciziei nr. 58/1997 a Curții Constituționale, prin care s-a statuat că deciziile Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție nu constituie izvor de drept.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece scopul recursului în interesul legii este de a asigura principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat prin art. 16 alin. (1), urmărindu-se asigurarea unei interpretări și aplicări unitare a legii pe întreg teritoriul țării, fiind inadmisibil ca aceeași dispoziție legală să poată fi interpretată diferit de instanțele judecătorești. Se mai precizează că prin Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997 Curtea Constituțională a reținut că numai o practică judecătorească unitară poate concretiza principiul egalității cetățenilor în fața legii. Neexistând elemente noi de natură a determina o modificare a jurisprudenței Curții Constituționale, se solicită respingerea excepției.

Având cuvântul în replică, autorul excepției consideră că este constituțională numai procedura schimbării jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, iar nu și recursul în interesul legii, deoarece în primul caz inițiativa aparține secțiilor instanței supreme, iar în al doilea caz aceasta aparține procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, care nu aparține puterii judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 2.738 din 5 noiembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 675/1998, **Curtea Supremă de Justiție – Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adrian Mihai Ionescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale cuprinse în: art. 58 alin. (1), referitoare la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării, art. 123, referitoare la înfăptuirea justiției, precum și art. 125 alin. (2), referitoare la instanțele judecătorești, deoarece impun „o delegare de competență legislativă, în materia legilor de interpretare, de la Parlament către Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție“, „afectează autoritatea instanțelor judecătorești“, „impune Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție ca pe o instanță extraordinară, cu atribuții legislative“.

Curtea Supremă de Justiție – Secția contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este nefondată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, consideră că temeiul constituțional al recursului în interesul legii se află în conținutul art. 51 din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*“, deoarece „pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, Curtea Supremă de Justiție conferă eficiență acestui text constituțional. Rezolvând exclusiv probleme de drept, fără a se apleca asupra chestiunilor de fapt ale unei spețe, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor“. Se mai arată că, pe de altă parte, recursul în interesul legii se subsumează și efortului de a se asigura egalitatea în drepturi a cetățenilor, în concordanță cu art. 16 alin. (1) din Constituție. În final, se apreciază că în asemenea circumstanțe nu este afectată independența judecătorului și, astfel fiind, dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră, de asemenea, că excepția este neîntemeiată, întrucât scopul recursului în interesul legii este tocmai de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării. Dreptul conferit prin lege instanței supreme de a asigura, în conformitate cu prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, interpretarea unitară a unor texte legale nu contrazice ideea de înfăptuire a justiției consacrată de art. 125 din Constituție, ținându-se seama de poziția Curții Supreme de Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și de rolul ce îi revine, potrivit art. 329 din Codul de procedură civilă.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctele de vedere comunicate de președintele Camerei Deputaților și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de

procedură civilă. Cu toate acestea, pentru buna înțelegere a acestor dispoziții este necesară redarea întregului text al art. 329 din Codul de procedură civilă: „*Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, are dreptul, pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării, să ceară Curții Supreme de Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești.*”

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de secțiile unite și se aduc la cunoștința instanțelor de Ministerul Justiției.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

Autorul excepției consideră că dispozițiile cuprinse în alineatul ultim teza finală privind caracterul obligatoriu al „*dezlegărilor în drept*” al deciziilor pronunțate în cadrul recursului în interesul legii, sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 58 alin. (1), art. 123 și art. 125 alin. (2) din Legea fundamentală, texte care au următorul conținut:

— art. 58 alin. (1): „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*”;

— art. 123: „*(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii. (2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”;

— art. 125 alin. (2): „*Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate, pentru următoarele argumente:

În temeiul art. 329 din Codul de procedură civilă, scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop Curtea Supremă de Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Potrivit aceluiași text, dezlegarea dată de instanța supremă acestor probleme de drept este obligatorie pentru instanțe. Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării, situație în care textul de lege amintit ar contraveni prevederilor art. 58 alin. (1) din Constituție.

De altfel, și în cazul exercitării căilor de atac „*dezlegările în drept*” sunt obligatorii în situația rejudecării fondului. Astfel, potrivit art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, casarea unei hotărâri în recurs se poate cere și în cazul în care aceasta a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii. Înfiptuirea justiției determină ca, în asemenea cazuri, potrivit art. 315 alin. (1) din același cod, în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate să fie obligatorii pentru judecătorii fondului. Această prevedere nu numai că nu aduce atingere principiului constituțional al înfiptuirii justiției, ci, dimpotrivă, contribuie la realizarea sa.

Prin textul de lege criticat de autorul excepției legiuitoare, având în vedere poziția Curții Supreme de Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text

de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

Curtea Constituțională observă, pe de altă parte, că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite. În acest sens, interpretarea este faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza „*C.R. contra Regatului Unit*”, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”. Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiutor instituția recursului în interesul legii. Decizia de interpretare pronunțată în asemenea cazuri nu este *extra lege* și, cu atât mai mult, nu poate fi *contra legem*.

Curtea Constituțională constată că textul de lege criticat este conform nu numai cu prevederile art. 58 alin. (1) din Constituție, ci și cu cele ale art. 51 din Legea fundamentală, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrise în acest text, potrivit căreia: „*Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”. Pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, prin interpretarea și aplicarea unitară a acestora pe întreg teritoriul țării, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental, prevăzut în art. 16 alin. (1) din Constituție în conformitate cu care: „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*” De aceea, este inadmisibil ca persoane aflate în situații juridice egale să fie supuse unor reglementări legale diferite.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, Curtea Constituțională constată că nici această critică nu poate fi primită, întrucât Curtea Supremă de Justiție are, printre altele, competența, conferită de art. 329 din Codul de procedură civilă și de art. 1 alin. 2 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele.

Curtea Constituțională constată, de asemenea, că soluțiile interpretative date în recursul în interesul legii, denumite „*dezlegări în drept*”, nu pot fi considerate izvor de drept, în sensul obișnuit al acestui concept. Instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca „precedente judiciare”, fiind considerate de literatura juridică „izvoare secundare de drept” sau „izvoare interpretative”.

De altfel, potrivit art. 5 lit. I din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție, ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii, se publică în Partea I a Monitorului Oficial al României.

Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor art. 125 alin. (2) din Constituție, potrivit căroră „*Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare*“. Într-adevăr, Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție nu pot fi considerate, în nici un caz, „*instanță extraordinară*“, ci au semnificația unei instanțe legal constituite care, în mod obișnuit, iar nu extraordinar, judecă recursurile în interesul legii, reexaminarea propriei jurisprudențe, precum și recursurile prevăzute de art. 26 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată.

De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra caracterului constituțional al deciziilor Curții Supreme de Justiție date în interesul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești, într-o cauză care privea reexaminarea practicii Curții Supreme de Justiție. Astfel, prin Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 lit. d) și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, statuând că: „Principiul supunerii judecătorului numai față de lege, potrivit art. 123 alin. (2) din Constituție, nu are și nu poate să aibă semnificația aplicării diferite și chiar contradictorii a aceleiași dispoziții legale, în funcție exclusiv de subiectivitatea interpretării aparținând unor judecători diferiți. O asemenea concepție ar duce la consacrarea, chiar pe temeiul independenței judecătorilor, a unor soluții ce ar putea reprezenta o încălcare a legii, ceea ce este inadmisibil,

întrucât legea fiind aceeași, aplicarea ei nu poate fi diferită, iar intima convingere a judecătorilor nu poate justifica o asemenea consecință.“ De asemenea, Curtea a considerat, prin aceeași decizie, că „Asigurarea caracterului unitar al practicii judecătorești este impusă și de principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deci inclusiv a autorității judecătorești, deoarece acest principiu ar fi grav afectat dacă în aplicarea uneia și a aceleiași legi soluțiile instanțelor judecătorești ar fi diferite și chiar contradictorii“.

Curtea socotește că, pentru identitate de rațiune, aceste considerente își mențin valabilitatea, iar soluția respingerii se impune și în prezenta cauză.

Curtea Constituțională reține, de asemenea, că această soluție legislativă este în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul oricărei persoane la un „*proces echitabil*“, conform art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat (prin hotărârea pronunțată în cauza „*Brincat contra Italiei*“, 1992) că independența judecătorilor este privită în raport cu puterea executivă, fără ca această independență să excludă subordonarea față de alți judecători, dacă aceștia se bucură, ei înșiși, de independență față de puterea executivă.

Pentru considerentele expuse, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alineatul ultim teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Mihai Ionescu în Dosarul nr. 675/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 94

din 11 mai 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) teza finală și ale art. 35 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) teza finală și ale art. 35 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, excepție ridicată de Ion Gongea și Lilică Toma în Dosarul nr. 3.491/1996 al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public arată că autorul, deși a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) teza

finală din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, critică de fapt legalitatea pedepselor prevăzute de acest act normativ. Din analiza textului criticat reiese că legiuitorul a prevăzut în mod clar faptele incriminate, iar formularea acestuia nu este de natură să dea naștere la interpretări. Dispoziția legală, considerată a fi neconstituțională, conține, în realitate, suficiente repere pentru a se considera că textul legal este previzibil și suficient de clar în definirea faptei și a scopului ilicit al acesteia. Se mai arată că Legea nr. 103/1996 a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) din Constituție. În concluzie, se solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 1999, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (1) teza finală și ale art. 35 din Legea nr. 103/1996**, excepție ridicată de Ion Gongea și Lilică Toma în Dosarul nr. 3.491/1996, aflat pe rolul acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 34 alin. (1) teza finală încalcă dispozițiile art. 23 alin. (1), (5) și (9) și ale art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție. Se mai susține că teza finală din conținutul art. 34 alin. (1), și anume „*orice altă activitate având drept scop dobândirea acestuia*” [a vânatului], contravine prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (1), (5) și (9), întrucât „este mai mult decât evident că este lipsită de concretețe, de claritate, este echivocă, lăsând loc la interpretări foarte largi și diverse, oferind posibilitatea autorităților publice să săvârșească o serie de abuzuri ce vizează, în ultimă instanță, libertatea persoanei, ca în speța dedusă judecătii”. În continuare, autorii excepției dau ca exemplu interpretările conținute în motivele de recurs ale Parchetului, în cauza care-i privește, interpretări care, în opinia acestora, ar fi de natură să le pună în pericol libertatea. Autorii excepției mai susțin, de asemenea, că, potrivit dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, „*infrațiunile, pedepsele și regimul executării acestora*” sunt stabilite prin lege organică, iar Legea nr. 103/1996 nu a fost adoptată de Parlament ca o lege organică.

Curtea de Apel București — Secția I penală, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, prin teza finală din art. 34 alin. (1) și prin dispozițiile art. 35 din Legea nr. 103/1996, nu sunt încălcate dispozițiile constituționale privind libertatea persoanei, așa cum susțin autorii excepției, iar textul de lege criticat de aceștia „nu lasă loc la interpretarea extensivă care să ducă în final la încălcarea vreunui drept constituțional”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că, din perspectiva ambelor critici, excepția este neîntemeiată. Astfel, în legătură cu critica privind faptul că legiuitorul folosește o tehnică legislativă flexibilă atunci când incriminează braconajul, în punctul de vedere sus-amintit, se consideră că „*o modalitate legislativă relativ frecvent utilizată este cea a subsumării faptelor nedeterminate (dar determinabile) unui scop ilicit, prevăzut expres de lege*”,

asigurându-se în felul acesta cerința stabilirii prin lege a faptelor ce constituie infracțiuni. Acest lucru este valabil în cazul prevederilor legale criticate. În ceea ce privește a doua critică, aceasta nu poate fi reținută, având în vedere faptul că Legea nr. 103/1996 a fost adoptată cu respectarea cvorumului, cerut de art. 74 alin. (1) din Constituție, pentru legile organice.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că textul art. 34 alin. (1), teza finală, din Legea nr. 103/1996 nu contravine dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Constituție. Autorii excepției de neconstituționalitate redau fragmentar textul de lege, susținând că acesta se referă „la orice activitate, excluzând partea referitoare la circumstanțierea acestor acțiuni în raport cu scopul urmărit, și anume: obținerea vânatului”. Se mai arată că dispozițiile alin. (5) și (9) ale art. 23 din Constituție nu au incidență în cauză. În final, Guvernul arată că Legea nr. 103/1996, fiind adoptată cu respectarea art. 74 alin. (1) din Constituție, nu se poate pune problema încălcării dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, astfel că și această susținere a autorilor excepției este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorilor excepției, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 34 alin. (1) și ale art. 35 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, care au următorul cuprins:

— Art. 34 alin. (1): „*Constituie infracțiune de braconaj și se pedepsește cu închisoare de la 1 an la 3 ani sau cu amendă de la 5.000.000 lei la 25.000.000 lei căutarea, urmărirea, hăituirea, uciderea, rănirea sau capturarea vânatului sau orice altă activitate având drept scop dobândirea acestuia, dacă fapta a fost săvârșită:*

a) *fără permis de vânatoare și autorizație legală sau, după caz, fără autorizație legală;*

b) *asupra animalelor a căror vânare este interzisă sau în perioade în care, potrivit legii, vânarea nu este permisă;*

c) *noaptea, prin utilizarea autovehiculelor și farurilor sau dispozitivelor care permit ochirea sau tragerea pe întuneric;*

d) *prin utilizarea curentului electric, explozibililor, otrăvurilor, narcoticelor, aparatului electronice, a capcanelor care pun în pericol viața oamenilor și a animalelor, a armelor, altfel decât ținute în mână, și a altor arme decât cele omologate pentru vânatoare în România.”;*

— Art. 35 alin. (1): „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 1 an la 2 ani sau cu amendă de la 5.000.000 lei la 15.000.000 lei:*

a) *scoaterea din țară a trofeelor de vânat sau a vânatului viu, fără respectarea dispozițiilor legale;*

b) *eliberarea și folosirea permiselor sau a autorizațiilor de vânatoare, în alte condiții decât cele prevăzute la art. 26 și 27.*

(2) *Tentativa se pedepsește.”.*

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate prin dispozițiile legale menționate sunt următoarele:

— Art. 23 alin. (1), (5) și (9): „(1) *Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile. [...];*

(5) *Celui reținut sau arestat i se aduc de îndată la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen; învinuirea se aduce la cunoștință numai în prezența unui avocat, ales sau numit din oficiu. [...];*

(9) *Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.“;*

— Art. 72 alin. (3) lit. f): „(3) *Prin lege organică se reglementează: [...]*

f) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 23 alin. (9) din Constituție consacră principiul legalității pedepsei, statuând că „*Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*“. Autorii excepției pretind că prevederea legală cuprinsă în art. 34 alin. (1) teza finală, conform căreia constituie infracțiune de braconaj și „*orice altă activitate având drept scop dobândirea acestuia*“ (a vânatului), este neconstituțională, raportată la dispoziția constituțională sus-amențită. Motivul neconstituționalității îl constituie, în opinia autorilor excepției, faptul că în această redactare „textul este lipsit de concretețe, de claritate, este echivoc, putând da naștere la o interpretare foarte largă“.

Curtea reține că această motivare nu poate constitui, prin ea însăși, un temei de neconstituționalitate, întrucât ea privește, în ultimă analiză, interpretarea legii în procesul aplicării sale, atribuție ce revine instanței de judecată în fața căreia se desfășoară procesul, neputând face obiectul controlului de constituționalitate.

Totodată, Curtea constată că principiul legalității incriminării și cel al legalității pedepsei impune prevederea în legea penală atât a faptei, cât și a pedepsei. Din această perspectivă, analizând în întregime, iar nu în mod fragmentar, așa cum procedează autorii excepției, textul art. 34 din Legea nr. 103/1996, nu se poate ajunge la constatarea că legea nu ar prevedea fapta sau pedeapsa. Dimpotrivă, potrivit textului legii, căutarea, urmărirea, hăituirea, uciderea sau capturarea vânatului sau orice altă activitate având drept scop dobândirea acestuia constituie infracțiunea de braconaj și se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani sau cu amendă de la 5.000.000 lei la 25.000.000 lei.

De asemenea, legiuitorul descrie, limitativ și extrem de precis, circumstanțele faptei, constând în săvârșirea

acesteia, în scopul dobândirii vânatului, în patru împrejurări: fără permis de vânătoare și autorizație legală sau, după caz, fără autorizație legală; asupra animalelor a căror vânare este interzisă sau în perioade în care, potrivit legii, vânarea lor nu este permisă; noaptea, prin utilizarea auto-vehiculelor și farurilor sau dispozitivelor care permit ochirea sau tragerea pe întuneric; prin utilizarea curentului electric, explozibililor, otrăvurilor, narcoticelor, aparaturii electronice, a capcanelor care pun în pericol viața oamenilor sau a animalelor, a armelor, altele decât cele ținute în mână și a altor arme decât cele omologate pentru vânătoare în România. În acest sens, Curtea constată că dispozițiile criticate conțin suficiente repere pentru a se putea considera că acestea sunt „previzibile“ și suficient de clare în definierea faptei și a scopului ilicit al acesteia. În consecință, sub acest aspect, excepția urmează să fie respinsă.

Aspectele de tehnică legislativă țin de activitatea legiuitorului, care trebuie să construiască norma juridică într-un mod inteligibil, cu un înțeles neîndoielnic. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în mod constant în jurisprudența sa faptul că una dintre exigențele noțiunii de „lege“ este „previzibilitatea“. Astfel, ulterior amplei argumentări conținute în hotărârea privind cauza „*Sunday Times contra Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*“ 1979, într-o cauză recentă „*Reckvényi contra Ungariei*“, 1999 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat din nou că „*Nu poate fi considerată «lege» decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite individului să-și regleze conduita. Individul trebuie să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat*“. Totodată, în aceeași speță, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că „*Asemenea consecințe nu au nevoie să fie previzibile cu o certitudine absolută. O atare certitudine (absolută), oricât de dorită ar fi, este imposibil de realizat și, mai mult, poate da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării*“.

În ceea ce privește raportarea textelor art. 34 și 35 din Legea nr. 103/1996 la dispozițiile art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, Curtea constată că această lege, tocmai pentru motivul că prevede infracțiuni și pedepse, a fost adoptată de Parlament cu respectarea cvorumului necesar pentru legile organice, ceea ce rezultă din însuși textul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 27 septembrie 1996. De aceea, nici sub acest aspect excepția de neconstituționalitate nu poate fi primită, urmând să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) teza finală și ale art. 35 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, excepție ridicată de Ion Gongea și Lilică Toma în Dosarul nr. 3.491/1996 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 108

din 13 iunie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale re folosibile, utilizarea și circulația ambalajelor

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale re folosibile, utilizarea și circulația ambalajelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vilmar” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 5.072/Com/1999 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și comercial.

La apelul nominal răspunde Marian Tăbăcuțu, în calitate de reprezentant al autorului excepției — Societatea Comercială „Vilmar” — S.A. din Râmnicu Vâlcea, lipsind Societatea Comercială „Siderurgica” — S.A. din Hunedoara și Regionala C.F. Timișoara, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Societății Comerciale „Vilmar” — S.A. din Râmnicu Vâlcea arată că, deși Decretul nr. 465/1979 este abrogat implicit prin prevederile art. 150 din Constituție, instanța care judecă fondul a obligat societatea comercială la unele prestații în conformitate cu prevederile acestui decret. Se mai arată că Decretul nr. 465/1979 se referă la unitățile socialiste, care funcționau în urma ordinelor primite de la forurile conducătoare. Astăzi aceste unități nu mai există, iar societățile comerciale funcționează potrivit legilor economiei de piață, orientându-se spre acele activități care sunt eficiente și care aduc profit. În consecință, se susține admiterea excepției ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că prevederile Decretului nr. 465/1979 au fost abrogate parțial prin Ordonanța Guvernului nr. 33/1995, aprobată prin Legea nr. 137/1996. Întrucât textele criticate au fost abrogate, acestea nu pot face obiectul controlului de constituționalitate. În ceea ce privește hotărârile pronunțate de instanțele de judecată, prin care s-a dispus obligarea autorului excepției să execute anumite prestații în baza prevederilor abrogate ale acestui decret, acestea pot face obiectul căilor de atac prevăzute de lege, iar nu al controlului de constituționalitate. Se solicită respingerea excepției ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 5.072/Com/1999, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și comercial a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale re folosibile, utilizarea și circulația ambalajelor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vilmar” — S.A. din Râmnicu Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale re folosibile, utilizarea și circulația ambalajelor contravin dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Prin dispozițiile legale, a căror neconstituționalitate se invocă, se stabilea obligația pentru fostele întreprinderi socialiste de a prelua, în cadrul activității de recuperare a resurselor materiale re folosibile, operațiile de „[...] preluarea resturilor metalice, [...] mărunțirea acestora în scopul reducerii volumelor de transport și a spațiilor de depozitare [...]”. Autorul excepției consideră că aceste obligații, specifice fostelor unități socialiste, nu mai corespund, în ceea ce privește o societate comercială, cerințelor specializării, care presupun dezvoltarea activității pentru obținerea cu maximă eficiență a produselor finite și nu pentru recuperarea deșeurilor metalice pe care le predă pentru valorificare la întreprinderi specializate sau oțelării. În fine, se arată că dispozițiile art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979, care prevăd obligația pentru agenții economici de a face activități pe care în mod normal „le fac societățile specializate în colectarea materialelor re folosibile și a fierului vechi”, contravenind dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, au fost abrogate implicit potrivit dispozițiilor art. 150 din Constituție.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și comercial, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, conform art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, apreciază că aceasta este nefondată.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și putea exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că Decretul nr. 465/1979 a fost expres abrogat prin prevederile art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 33/1995 privind măsuri pentru colectarea, reciclarea și reintroducerea în circuitul productiv a deșeurilor refolosibile de orice fel, aprobată prin Legea nr. 137/1996; se consideră însă că soluția legislativă cuprinsă în textele criticate pentru neconstituționalitate a fost reluată în unele texte ale Ordonanței Guvernului nr. 33/1995, astfel că, potrivit practicii Curții Constituționale, este admisibilă examinarea constituționalității textelor noului act normativ, care au reluat reglementările la care se referă excepția de neconstituționalitate. Președintele Camerei Deputaților consideră că „prevederile înscrise în art. 7 și în art. 9—12 din Ordonanța Guvernului nr. 33/1995 își regăsesc un temei constituțional în dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. e) din Legea fundamentală, care obligă statul să asigure refacearea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic“. Se mai arată că această idee este exprimată în chiar art. 1 al ordonanței, în care se prevede „cerința reintroducerii materialelor supuse colectării în circuitul productiv, fără risc pentru mediul înconjurător și/sau sănătatea populației“. Pe de altă parte, potrivit aceluiași punct de vedere, „crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, astfel cum o impune art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, are în vedere inclusiv punerea în valoare a deșeurilor refolosibile de orice fel și care fac obiectul reglementării cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 33/1995“. În concluzie, se consideră că „dispozițiile art. 7 și art. 9—12 din Ordonanța Guvernului nr. 33/1995 privind măsuri pentru colectarea, reciclarea și reintroducerea în circuitul productiv a deșeurilor refolosibile de orice fel (aprobată prin Legea nr. 137/1996), în contextul evoluției legislative [...], se conformează întru totul Constituției“.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile Decretului nr. 465/1979 au fost abrogate prin art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 33/1995 privind măsuri pentru colectarea, reciclarea și reintroducerea în circuitul productiv a deșeurilor refolosibile de orice fel, astfel că instanța judecătorească trebuia să facă aplicarea art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, și să constate că excepția de neconstituționalitate era inadmisibilă, la data invocării sale, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d)

din Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale refolosibile, utilizarea și circulația ambalajelor.

Autorul excepției susține că prevederile art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979 contravin dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta privește dispoziții legale preconstituționale, cuprinse într-un decret al fostului Consiliu de Stat, și anume Decretul nr. 465/1979 privind recuperarea și valorificarea resurselor materiale refolosibile, utilizarea și circulația ambalajelor, dispoziții care au fost abrogate expres anterior formulării excepției prin Ordonanța Guvernului nr. 33/1995 privind măsuri pentru colectarea, reciclarea și reintroducerea în circuitul productiv a deșeurilor refolosibile de orice fel, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 31 august 1995, aprobată prin Legea nr. 137 din 28 octombrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 28 octombrie 1996. Având în vedere că dispozițiile criticate pentru neconstituționalitate au fost abrogate expres prin Ordonanța Guvernului nr. 33/1995, în cauză se pune problema inadmisibilității excepției de neconstituționalitate, în raport cu dispozițiile cuprinse în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*“. De altfel, în lumina prevederilor alin. (6) al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, instanța însăși ar fi trebuit să respingă, prin încheiere motivată, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

Curtea Constituțională nu poate reține teza potrivit căreia ar fi trebuit să procedeze la soluționarea pe fond a excepției ridicate, sub cuvânt că unele dintre dispozițiile abrogate ale Decretului nr. 465/1979 au fost reluate în Ordonanța Guvernului nr. 33/1995.

Este adevărat că în jurisprudența sa Curtea a admis că se poate pronunța asupra excepțiilor de neconstituționalitate care priveau texte de lege care, ulterior ridicării excepției, au fost modificate. Astfel, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, s-a stabilit că „În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării“. Această soluție de principiu a fost menținută și prin Decizia nr. 7 din 24 ianuarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 9 mai 1996, precum și prin Decizia nr. 47 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 9 iunie 1999.

Curtea constată însă că această soluție nu se poate aplica și în cazurile în care dispozițiile criticate pentru neconstituționalitate au fost abrogate expres, întrucât examinarea în acest caz a constituționalității dispozițiilor noi cuprinse în actul normativ abrogator, chiar dacă acestea ar prezenta unele asemănări cu cele abrogate, ar echivala cu ridicarea din oficiu de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate cu privire la alte texte decât cele criticate de autorul excepției, ceea ce este contrar prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, din care

rezultă că excepțiile de neconstituționalitate pot fi ridicate numai în fața instanțelor judecătorești și numai de către părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată.

De asemenea, soluția inadmisibilității excepției de neconstituționalitate se întemeiază și pe prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, care nu permit Curții Constituționale să se pronunțe asupra modului de interpretare și aplicare a legii. Or, problema stabilirii corecte a temeiului juridic al cererii de chemare în judecată fiind o problemă de interpretare și aplicare a legii, revine instanței de judecată, iar nu Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. 1 lit. d) și ale art. 37 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 465/1979, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vilmar” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 5.072/Com/1999 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și comercial.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 iunie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 109

din 13 iunie 2000

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 166/1998

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 166/1998, excepție ridicată de Ion Jașcu în Dosarul nr. 15.778/1998 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, Ion Jașcu și Banca Agricolă — S.A. — Sucursala coordonatoare Galați, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale, solici-tă respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 1999, completată prin Încheierea din 8 decembrie 1999, pronunțate în Dosarul nr. 15.778/1998, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A.** Excepția a fost ridicată de Ion Jașcu, reclamant într-o cauză civilă pentru constatarea nulității absolute, în contradictoriu cu părâta, Banca Agricolă — S.A. — Sucursala coordonatoare Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 2, coroborate cu cele ale art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece „conduc la concluzia că acest act normativ a conferit cu

caracter retroactiv calitatea de titlu executor a contractelor bancare încheiate de Banca Agricolă — S.A., ceea ce violează dispozițiile constituționale care se opun retroactivității legii civile“. De asemenea, se consideră că „Banca Agricolă, ca subiect de drept, nu poate avea un regim preferențial în fața legii“, deoarece se contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Judecătoria Galați, exprimându-și opinia prin Încheierea din 18 martie 1999, apreciază că „prin dispozițiile art. 5 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 166/1998, nu a fost adusă atingere drepturilor și obligațiilor ce incumbă părților în temeiul contractului de credit, prin respectivele dispoziții modificându-se efectele contractului, în sensul că acesta constituie titlu executor“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate se referă la art. 2 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 166/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 20 august 1998, lege ce a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21 din 28 septembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 29 septembrie 1998.

Aceste texte legale au următorul conținut:

— Art. 2: „(1) *Creditele acordate pe baza contractelor încheiate înainte de 31 decembrie 1996 și dobânzile aferente clasificate în categoria «pierdere» vor fi evidențiate în conturi în afara bilanțului și urmărite în continuare de Banca Agricolă — S.A. pentru încasare și vor fi regularizate în bilanțul contabil special întocmit pe baza datelor contabile de la 30 iunie 1998, devenind efective de la aceeași dată, și în limita valorilor înscrise în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență, după cum urmează:*

a) *garanții acordate Băncii Agricole — S.A. cu titlul de «Active în curs de realizare» la valoarea rămasă din cea înscrisă în contractele de credit și în actele de constituire a garanțiilor;*

b) *depozitele clienților Băncii Agricole — S.A., inclusiv ale acționarilor care beneficiază și de împrumuturi clasificate în categoria «pierdere» vor fi blocate începând cu data prezentei ordonanțe de urgență, până la rambursarea creditelor restante;*

c) *diferența dintre valoarea nominală a creditelor și a dobânzilor aferente, clasificate în categoria «pierdere», și valoarea rămasă a garanțiilor primite de Banca Agricolă — S.A. va fi regularizată în limita sumei de 3.374,5 miliarde lei și va fi înlocuită în activul bilanțului Băncii Agricole — S.A. cu titluri de stat*

emise de Ministerul Finanțelor. Dobânzile aferente titlurilor de stat se calculează începând cu data emiterii acestora până la data scadenței lor.

(2) *Banca Națională a României va reevalua până la 31 decembrie 1999, din creanțele sale sumele reprezentând creditele acordate Băncii Agricole — S.A. în conformitate cu prevederile Legii nr. 20/1996. Totodată se anulează obligațiile de plată ale Băncii Agricole — S.A. către Banca Națională a României, reprezentând creditele acordate conform prevederilor Legii nr. 20/1996 și dobânzile aferente.“;*

— Art. 5: „*Contractele de credit încheiate între Banca Agricolă — S.A. și împrumutații săi pentru creditele și dobânzile ce intră sub incidența prevederilor prezentei ordonanțe de urgență constituie titluri executorii.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 2 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48/1997 [text devenit art. 2 alin. (1) lit. b) prin adoptarea Legii nr. 166/1998], au mai fost supuse controlului său. Astfel, prin Decizia nr. 101 din 9 iulie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 9 septembrie 1998, Curtea a statuat că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale, deoarece „prin blocarea depozitelor clienților și ale acționarilor Băncii Agricole, care beneficiază și de împrumuturi clasificate în categoria «pierdere», se instituie un regim privilegiat, de care va beneficia în exclusivitate Banca Agricolă — S.A.“.

În consecință, având în vedere prevederile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, rezultă că, potrivit alin. (6) al aceluiași articol, excepția de neconstituționalitate a art. 2 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, devenit art. 2 alin. (1) lit. b) în Legea nr. 166/1998, este inadmisibilă.

În legătură cu celelalte dispoziții ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, prin care se stabilesc norme privind evidența, urmărirea și regularizarea creditelor acordate pe baza contractelor încheiate înainte de 31 decembrie 1996 și a dobânzilor aferente, Curtea constată că acestea nu înfrâng prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), care consacră principiul neretroactivității legii, și nici pe cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât ele se referă la creditele, respectiv la dobânzile aferente scadente și neonorate, astfel încât invocarea acestor texte constituționale este nerelevantă.

În ceea ce privește art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, dispozițiile acestuia au fost supuse controlului Curții Constituționale atât sub aspectul conformității lor cu prevederile art. 15 alin. (2), cât și al conformității cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 42 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, prin Decizia nr. 59 din 20 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 9 iunie 1999, și prin Decizia nr. 2 din 18 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 29 februarie 2000, Curtea a stabilit că prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 sunt constituționale în raport cu prevederile menționate.

Deoarece în speță nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, excepția urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 166/1998, excepție ridicată de Ion Jașcu în Dosarul nr. 15.778/1998 al Judecătorei Galați.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și c) și alin. (2) și a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 166/1998, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 iunie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAIMagistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN**pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea operațiunilor de decontare între casele de asigurări de sănătate și spitale, ca urmare a prestării serviciilor medicale**Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
în temeiul dispozițiilor:

— Legii asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/1998;

— Hotărârii Guvernului nr. 399/2000 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 29 mai 2000;

— Hotărârii Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 36 din 18 iulie 2000, având în vedere art. 20 alin. (3) lit. b) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 19 martie 1999,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind efectuarea operațiunilor de decontare între casele de asigurări de sănătate și spitale, ca urmare a prestării serviciilor medicale, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Casele de asigurări de sănătate județene, Casa de asigurări de sănătate a municipiului București și cele asimilate acestora vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin va intra în vigoare începând cu data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
prof. dr. **Alexandru Ciocâlțeu**București, 25 iulie 2000.
Nr. 97.

NORME METODOLOGICE

privind efectuarea operațiunilor de decontare între casele de asigurări de sănătate și spitale, ca urmare a prestării serviciilor medicale

I. Dispoziții generale

1.1. Contractarea serviciilor medicale de către casele de asigurări de sănătate cu spitalele se efectuează, începând cu data de 1 iulie 2000, pe baza contractului de furnizare de servicii medicale, încheiat conform prevederilor Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000, și a prevederilor normelor metodologice de aplicare a contractului-cadru.

1.2. Valoarea contractelor va fi cuprinsă la capitolul „Venituri” în bugetul de venituri și cheltuieli al spitalului pe anul 2000.

1.3. Din veniturile realizate conducerea spitalelor are obligația să își prevadă în bugetul pe anul curent cheltuielile necesare pentru prestarea serviciilor medicale către asigurați.

1.4. În conformitate cu reglementările în vigoare Ministerul Sănătății, ca ordonator principal de credite, aprobă bugetele de venituri și cheltuieli ale unităților direct subordonate, iar conducătorii direcțiilor de sănătate publică din subordinea Ministerului Sănătății, în calitate de ordonatori secundari de credite, aprobă bugetele de venituri și cheltuieli ale unităților sanitare teritoriale, indiferent de sursa de finanțare.

Unitățile sanitare aparținând altor ministere vor aplica în mod corespunzător prevederile prezentelor norme metodologice.

1.5. Conducerea spitalelor sunt obligate să ia măsuri pentru a angaja cheltuieli numai în limita prevederilor bugetelor aprobate, cunoscând că efectuarea de plăți peste aceste prevederi atrage răspunderea persoanelor care au aprobat și au avizat documentele respective.

1.6. Casele de asigurări de sănătate au obligația să efectueze decontarea serviciilor medicale prestate de spitale în baza contractelor încheiate cu acestea, conform prevederilor Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pentru anul 2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2000, ale normelor metodologice de aplicare a contractului-cadru, precum și ale prezentelor norme metodologice.

1.7. Decontarea serviciilor medicale prestate de spitale se efectuează la nivelul tarifului pe zi de spitalizare și numărul de zile de spitalizare contractate, numai în baza și în limita sumelor prevăzute în contractele încheiate de casele de asigurări de sănătate și spitale.

1.8. La încheierea contractului cu una sau mai multe case de asigurări de sănătate fiecare spital poate să negocieze numai numărul de internări stabilit conform normelor metodologice de aplicare a contractului-cadru pe anul 2000.

II. Decontarea de către casele de asigurări de sănătate județene și a municipiului București a serviciilor medicale prestate de spitalele cu care s-au încheiat contracte

2.1. Furnizorii de servicii medicale spitalicești încheie contracte de furnizare de servicii medicale cu casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, în a căror rază teritorială își au sediul.

2.2. Suma prevăzută în contractul de furnizare de servicii spitalicești se repartizează pe luni, avându-se în vedere necesarul de fonduri al spitalului.

Casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, vor asigura finanțarea lunară sub formă de avansuri, cu decontare definitivă la finele trimestrului, astfel:

a) pentru prima și a doua lună din trimestru spitalele raportează indicatorii specifici, conform anexei nr. 1 la prezentele norme metodologice, până la data de 5 a lunii curente pentru luna expirată, iar casa de asigurări de sănătate, pe baza raportărilor transmise, virează în termen de 3 zile de la primirea situației sumele prevăzute în contract pentru lunile respective;

b) pentru ultima lună din trimestru casa de asigurări de sănătate virează o cotă de până la 50% din suma prevăzută în contract pentru luna respectivă, urmând ca diferența să fie alocată o dată cu decontarea trimestrială definitivă. Suma reprezentând cota de 50% se virează de casa de asigurări de sănătate în primele 5 zile ale lunii curente, în contul spitalelor cu care s-au încheiat contracte;

c) situația, conform anexei nr. 1, cuprinde indicatorii realizați în fiecare lună și se referă atât la asigurații proprii, cât și la cei care plătesc contribuția la alte case de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, exclusiv asigurații pentru care contribuția se virează la Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor și la Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, dacă spitalul are contracte cu aceste case de asigurări de sănătate, pentru care decontarea se efectuează în mod distinct.

Asigurații proprii sunt persoanele care beneficiază de servicii medicale spitalicești într-un spital care a încheiat contract cu casa de asigurări de sănătate din același județ sau din municipiul București, după caz, la care asigurații respectivi virează contribuția la asigurările sociale de sănătate.

2.3. Trimestrial casele de asigurări de sănătate vor efectua decontarea definitivă a serviciilor medicale prestate în trimestrul respectiv, procedându-se astfel:

a) spitalele au obligația să prezinte casei de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, după caz, până la data de 10 a lunii curente pentru trimestrul expirat, situația trimestrială privind realizarea indicatorilor, conform anexei nr. 2 la prezentele norme metodologice.

Această situație cuprinde indicatorii cumulați de la începutul trimestrului până la finele acestuia, aferenți atât asiguraților proprii, cât și celor pentru care plătesc contribuția la alte case de asigurări de sănătate, exclusiv

asigurații pentru care contribuția se virează la Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor și la Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, dacă spitalul are contracte cu aceste case de asigurări de sănătate;

b) casele de asigurări de sănătate, în scopul asigurării decontării definitive, au obligația să analizeze situația privind indicatorii realizați în trimestrul expirat, în termen de 3 zile de la data primirii, comparativ cu nivelul indicatorilor prevăzuți în contracte, urmând să se stabilească una dintre soluțiile de mai jos:

— în cazul în care indicatorii realizați sunt la nivelul indicatorilor contractați, iar spitalul nu a înregistrat sesizări semnificative asupra unei calități necorespunzătoare a serviciilor medicale furnizate, decontarea definitivă se efectuează la nivelul sumelor prevăzute;

— în cazul în care indicatorii realizați sunt sub nivelul indicatorilor contractați, casele de asigurări de sănătate pot hotărî decontarea întregii sume contractate pentru trimestrul respectiv, cu condiția ca spitalul să justifice în mod documentat oportunitatea creșterii cheltuielilor și să prezinte măsurile pentru reducerea acestora în perioadele următoare. În caz contrar decontarea se efectuează proporțional cu numărul de zile de spitalizare realizat;

— în cazul în care indicatorii realizați sunt peste cei contractați, decontarea se va efectua potrivit prevederilor cap. IV pct. 11 lit. c) alin. 2 din normele metodologice de aplicare a contractului-cadru pe anul 2000.

Pentru decontarea definitivă casele de asigurări de sănătate vor întocmi pentru fiecare spital documente legale, aprobate de persoanele în drept să angajeze fondurile de asigurări de sănătate, vizate pentru control financiar preventiv;

c) sumele rezultate și aprobate în urma decontării, care se cuvin spitalelor, se virează în contul acestora imediat după efectuarea analizei indicatorilor realizați în trimestrul respectiv, dar nu mai târziu de data de 20 a primei luni a trimestrului în curs pentru trimestrul expirat.

Sumele necuvenite care trebuie restituite de spitale vor fi reținute de casele de asigurări de sănătate din avansurile ce urmează să fie acordate în luna următoare.

2.4. Spitalele au obligația să organizeze și să conducă o evidență tehnico-operativă distinctă pentru asigurații care au beneficiat de servicii medicale și care plătesc contribuția la alte case de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, după caz, decât cea în a cărei rază teritorială își au sediul și cu care au încheiat contract pentru prestări de servicii medicale.

2.5. Trimestrial, o dată cu raportarea la casele de asigurări de sănătate a situației trimestriale privind realizarea indicatorilor (anexa nr. 2) spitalele vor întocmi și vor raporta Situația detaliată privind realizarea indicatorilor specifici pentru serviciile medicale prestate asiguraților pentru care se virează contribuția la alte case de asigurări de sănătate (anexa nr. 3 la prezentele norme metodologice), exclusiv asigurații pentru care contribuția se virează la Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor și la Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, dacă spitalul are contracte cu aceste case de asigurări de sănătate.

Această anexă se întocmește și se transmite de către spital, distinct pentru fiecare casă de asigurări de sănătate județeană, respectiv a municipiului București, sau, după caz, pentru Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor și Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, dacă spitalul are contracte cu aceste case de asigurări de sănătate.

Situația centralizatoare va fi înaintată caselor de asigurări de sănătate pe baza unui borderou centralizator.

2.6. Contravaloarea serviciilor medicale prestate pentru asigurații pentru care se virează contribuția la alte case de asigurări de sănătate se decontează de acestea, potrivit bugetului aprobat pe anul 2000, din veniturile proprii și, în completare, din sumele alocate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate din fondul de redistribuire constituit la nivelul acesteia, care este destinat, conform Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 96/2000, pentru echilibrare, în cotă de 65%, și pentru plata serviciilor medicale acordate asiguraților din alte județe, în cotă de 35%.

Sumele din fondul de redistribuire se acordă de Casa Națională de Asigurări de Sănătate pe baza cererilor justificative prezentate lunar de casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, după caz.

III. Decontarea de către Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și de către Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor a serviciilor medicale prestate de spitalele din rețeaua ministerelor respective

3.1. Furnizorii de servicii medicale spitalicești din rețeaua apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești încheie contracte numai cu Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, iar spitalele din rețeaua Ministerului Transporturilor încheie contracte numai cu Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, cu obligația de a interna asigurații indiferent de casa de asigurări de sănătate la care asigurații virează contribuția.

3.2. Suma prevăzută în contractul de furnizare de servicii spitalicești se repartizează pe luni, avându-se în vedere necesarul de fonduri al spitalului.

Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, denumite în continuare *case de asigurări de sănătate*, vor asigura finanțarea lunară sub formă de avansuri, cu decontare definitivă la finele trimestrului, astfel:

a) pentru prima și a doua lună din trimestru spitalele raportează indicatorii specifici, conform anexei nr. 1, până la data de 5 a lunii curente pentru luna expirată, iar casa de asigurări de sănătate, pe baza raportărilor transmise, virează în termen de 3 zile de la primirea situației sumele prevăzute în contracte pentru lunile respective.

Situația, conform anexei nr. 1, cuprinde indicatorii realizați în fiecare lună și se referă atât la asigurații proprii, cât și la cei care plătesc contribuția la alte case de asigurări de sănătate;

b) pentru ultima lună din trimestru casa de asigurări de sănătate virează o cotă de până la 50% din suma prevăzută în contract pentru luna respectivă, urmând ca diferența să fie alocată o dată cu decontarea trimestrială definitivă. Suma reprezentând cota de 50% se virează de casa de asigurări de sănătate în primele 3 zile, în contul spitalelor cu care s-au încheiat contracte.

3.3. Trimestrial casele de asigurări de sănătate vor proceda la decontarea definitivă a serviciilor medicale prestate în trimestrul respectiv, astfel:

a) spitalele au obligația să prezinte caselor de asigurări de sănătate, până la data de 10 a primei luni a trimestrului pentru trimestrul expirat situația trimestrială privind realizarea indicatorilor, conform anexei nr. 2.

Această situație cuprinde indicatorii cumulați de la începutul trimestrului până la finele acestuia și se referă atât la asigurările proprii, cât și la cei care plătesc contribuția la alte case de asigurări de sănătate;

b) casele de asigurări de sănătate, în scopul asigurării decontării definitive, au obligația să analizeze situația privind indicatorii realizați în trimestrul expirat, în termen de 3 zile de la primire, comparativ cu nivelul indicatorilor prevăzuți în contracte, urmând să se stabilească una dintre soluțiile de mai jos:

— în cazul în care indicatorii realizați sunt la nivelul indicatorilor contractați și spitalul nu a înregistrat sesizări semnificative asupra calității necorespunzătoare a serviciilor furnizate, decontarea definitivă se va efectua la nivelul sumelor prevăzute în contract;

— în cazul în care indicatorii realizați sunt sub nivelul indicatorilor contractați, casele de asigurări de sănătate pot hotărî decontarea întregii sume contractate pentru trimestrul respectiv, cu condiția ca spitalul să justifice în mod documentat oportunitatea creșterii cheltuielilor și să prezinte măsurile pentru reducerea acestora în perioadele următoare. În caz contrar decontarea se efectuează proporțional cu numărul de zile de spitalizare realizat;

— în cazul în care indicatorii realizați sunt peste cei contractați, decontarea se va efectua potrivit prevederilor cap. IV pct. 11 lit. c) alin. 2 din normele metodologice de aplicare a contractului-cadru pe anul 2000.

Pentru decontarea definitivă casele de asigurări de sănătate vor întocmi pentru fiecare spital documente legale, aprobate de persoanele în drept să angajeze fondurile de asigurări de sănătate, vizate pentru controlul financiar preventiv;

c) sumele rezultate și aprobate în urma decontării definitive, ce se cuvin spitalelor, se virează în contul acestora imediat după efectuarea analizei indicatorilor respectivi, dar nu mai târziu de data de 20 a primei luni a trimestrului în curs pentru trimestrul expirat.

Sumele necuvenite care trebuie restituite de spitale vor fi reținute de casele de asigurări de sănătate din avansurile ce urmează să fie acordate în luna următoare.

3.4. Spitalele au obligația să organizeze și să conducă o evidență tehnico-operativă distinctă pentru asigurările pentru care se virează contribuția la alte case de asigurări de sănătate și cărora li s-au acordat servicii medicale în aceste unități;

3.5. Trimestrial, o dată cu raportarea la casele de asigurări de sănătate a Situației trimestriale privind realizarea indicatorilor (anexa nr. 2) spitalele vor întocmi și vor raporta Situația detaliată privind realizarea indicatorilor specifici pentru serviciile medicale prestate asiguraților pentru care se virează contribuția la alte case de asigurări de sănătate (anexa nr. 3 la prezentele norme metodologice). Această anexă se întocmește de spital distinct pentru fiecare casă de asigurări de sănătate județeană, respectiv a municipiului București, după caz.

Situațiile întocmite pe județe vor fi înaintate la casele de asigurări de sănătate pe baza unui borderou centralizator.

3.6. Contravaloarea serviciilor medicale prestate pentru asigurările pentru care se virează contribuția la alte case de asigurări de sănătate se asigură din fondul de redistribuire virat de aceste case de asigurări de sănătate la Casa Națională de Asigurări de Sănătate.

Din fondul de redistribuire constituit Casa Națională de Asigurări de Sănătate reține sumele prevăzute de lege (5% + 5%) și virează caselor de asigurări de sănătate o cotă de 35% pentru decontare pe baza cererilor justificate prezentate lunar de casele de asigurări de sănătate.

IV. Decontarea serviciilor medicale prestate de spitale în baza contractelor încheiate cu Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și cu Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor

4.1. Furnizorii de servicii medicale spitalicești care au încheiat contracte cu casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, încheie contracte de furnizare de servicii medicale și cu Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și cu Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor (denumite în continuare *case de asigurări de sănătate*).

4.2. Pentru încasarea contravalorii serviciilor medicale prestate spitalele întocmesc decontul (anexa nr. 4 la prezentele norme metodologice) privind serviciile medicale prestate pentru asigurările Casei de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și ai Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor. Suma totală din decont se înscrie în factura întocmită pe seama caselor de asigurări de sănătate respective. Spitalele vor folosi facturi conform formularului prevăzut de reglementările în vigoare, care se procură contra cost de la organele financiare teritoriale.

În termen de 5 zile de la externarea bolnavilor spitalul are obligația să transmită casei de asigurări de sănătate de care aparține asiguratul factura împreună cu decontul privind serviciile medicale prestate pentru asigurările care virează contribuția de asigurări de sănătate la Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și la Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor.

4.3. Casele de asigurări de sănătate sunt obligate să vireze sumele aferente în termen de 5 zile de la data primirii decontului și a facturii transmise de spital.

SPITALUL

SITUAȚIA

privind realizarea indicatorilor specifici pentru serviciile medicale prestate pe baza contractului nr.
în luna

Nr. crt.	Denumirea secției din spital	Numărul de internări realizate, din care pentru:		Durata medie de spitalizare efectiv realizată*)	Numărul de zile de spitalizare realizate	Tariful pe zi de spitalizare, conform contractului	Valoarea serviciilor medicale
		Asigurați proprii	Asigurați de la alte case				
0	1	2	3	4	5	6	7=5 x 6
TOTAL:						X	

*) Durata medie de spitalizare pe secții se calculează avându-se în vedere asigurații internați, astfel: aflați + internați + transferați din alte secții.
Durata medie de spitalizare pe spital (rândul TOTAL) se calculează avându-se în vedere asigurații aflați + internați.

Răspundem de realitatea datelor.

Director,

.....

Contabil-șef,

.....

SPITALUL

SITUAȚIA

privind realizarea indicatorilor pentru serviciile medicale prestate pe baza contractului nr.
pentru trimestrul

Nr. crt.	Denumirea secției	Numărul de internări		Durata medie de spitalizare		Numărul de zile de spitalizare		Tariful pe zi de spitalizare, conform contractului	Valoarea serviciilor medicale	
		Contractate	Realizate	Contractată	Realizată	Contractat	Realizat		Contractate	Realizate
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9=6x8	10=7x8
TOTAL:								X		

Răspundem de realitatea datelor.

Director,

.....

Contabil-șef,

.....

SPITALUL

SITUAȚIA DETALIATĂ

privind realizarea indicatorilor specifici pentru serviciile medicale prestate în baza contractului nr., cumulat pentru trimestrul 2000, pentru asigurații care virează contribuția la Casa de Asigurări de Sănătate.....

Nr. crt.	Numele și prenumele asiguratului	Codul numeric personal	Secția la care a fost internat	Numărul de zile de spitalizare	Tariful pe zi de spitalizare, conform contractului	Valoarea serviciilor medicale prestate
0	1	2	3	4	5	6 = 4 x 5
TOTAL:	x	x	x		x	

Răspundem de realitatea datelor.

Director,
.....Contabil-șef,
.....

SPITALUL

DECONT

privind serviciile medicale prestate în luna..... 2000 pentru asigurații care plătesc contribuția la Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești/Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor

Nr. crt.	Numele și prenumele asiguratului	Codul numeric personal	Denumirea instituției la care este angajat	Secția la care a fost internat	Numărul de zile de spitalizare	Tariful pe zi de spitalizare, conform contractului	Valoarea serviciilor medicale prestate
0	1	2	3	4	5	6	7 = 5 x 6
TOTAL:	x	x	x	x		x	

Răspundem de realitatea datelor.

Director,
.....Contabil-șef,
.....

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro